

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt fredag den 31. august 2018

Sag 46/2018

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Jakob Dalsgaard-Hansen, beskikket)

I tidligere instanser er truffet afgørelse af Retten i Aalborg den 10. november 2016 og af Vestre Landsrets 2. afdeling den 13. november 2017.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Hanne Schmidt, Lars Hjortnæs og Kurt Rasmussen.

Påstande

T har nedlagt påstand om, at Vestre Landsrets kendelse om afvisning af hans anke ophæves, og at sagen hjemvises til landsretten til realitetsbehandling.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om stadfæstelse.

T har under sagens behandling i Højesteret anmodet om, at hans teleselskab i medfør af retsplejelovens § 804, stk. 1, subsidiært retsplejelovens § 299, stk. 1, pålægges at udlevere historiske masteoplysninger vedrørende hans telefonnumre 111, 222 og 333.

Anklagemyndigheden har udtalt sig imod, at anmodningen imødekommes.

Sagsfremstilling

Ved Retten i Aalborgs dom af 10. november 2016 blev T idømt 60 dages fængsel for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 119, stk. 1.

T ankede dommen til Vestre Landsret, der berammede hovedforhandling i sagen til den 13. november 2017. T mødte ikke i landsretten den 13. november 2017. Vestre Landsret lagde på baggrund af forkyndelsespåtegning udfyldt af sektionsleder A den 20. september 2017 til grund, at indkaldelsen til hovedforhandlingen var forkyndt telefonisk for T den 20. september 2017 på hans telefonnummer 111, og landsretten afviste derfor hans anke ved kendelse af samme dag.

Kendelsen er indbragt for Højesteret af T ved kæreskrift af 7. marts 2018.

Landsretten har i anledning af kæremålet henholdt sig til afgørelsen og anført bl.a.:

”Sektionsleder [A], der foretog forkyndelsen den 20. september 2017 kl. 11.20 for tiltalte T, oplyser, at hun husker samtalen med tiltalte, og at hun kan henholde sig til det, der fremgår af forkyndelsespåtegningen. Ved opkald til telefonnummer [111] var det tiltalte, der tog telefonen, og han bekræftede sin identitet som angivet i påtegningen. Han bekræftede også, at han havde modtaget indkaldelsen af 30. august 2017, der var sendt til hans e-boks sammen med et brev af samme dato om ændring af berømmelsen. Sektionsleder A oplyser endvidere, at tiltaltes ægtefælle B efterfølgende kom til telefonen, og ægtefællen fik kl. 11.23 forkyndt en vidneindkaldelse for hende til at møde som vidne den 13. november 2017 kl. 10.50. B bekræftede at have modtaget indkaldelsen af 30. august 2017, der var sendt til hendes e-boks.”

Anbringender

T har anført navnlig, at han ikke har modtaget opkaldet den 20. september 2017 kl. 11.20, hvorfor lovlig forkyndelse ikke er sket. Den 20. september 2017 var han med sin ægtefælle hos sin far på Bornholm. Han havde ikke medbragt sin telefon med nummer 111. Telefonforkyndelse er ikke uden retssikkerhedsmæssige udfordringer, jf. forarbejderne til retsplejelovens § 155, stk. 1, nr. 6. En notits af en medarbejder er således ikke tilstrækkelig dokumentation for at anse forkyndelse for at være sket.

De historiske masteoplysninger vil være af afgørende betydning for sagen, idet telefonernes geografiske placering kan fastlægges, og det kan be- eller afkræftes, om der er sket forkyndelse på det pågældende nummer, og man kan fastlægge, at han var på Bornholm.

Landsrettens afvisning af bevisanken er herefter ikke sket med rette efter retsplejelovens § 920, stk. 2, hvorfor sagen bør hjemvises til realitetsbehandling.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at der er sket lovlig forkyndelse. En telefonisk forkyndelse af en meddelelse er gyldig, såfremt personen vedkender sig at være den person, der skal ske forkyndelse for, og personen må antages at have forstået telefonsamtalen, jf. retsplejelovens § 155, stk. 1, nr. 6, jf. § 156 a. Forkyndelsespåtegningen dokumenterer, at indkaldelsen er forkyndt for T personligt, idet han har vedkendt sig at være den person, der skal ske forkyndelse for, og at han har forstået indholdet af samtalen, at han er vejledt om adgangen til at få meddelelsen eller bilagene læst op, men ikke ønskede dette, og at han er vejledt om, at meddelelsen med bilag er sendt til ham. Det fremgår endvidere af Vestre Landsrets udtalelse af 12. marts 2018, at T bekræftede, at han havde modtaget indkaldelsen af 30. august 2017, der var sendt til hans e-boks sammen med et brev af samme dato om ændring af berammelsen.

Der er ikke grundlag for at indhente historiske teleoplysninger, idet der ikke er en formodning for, at indhentelse af teleoplysninger vil være af betydning for sagen.

Der er herefter ikke grundlag for at tilsidesætte landsrettens kendelse, hvorefter tiltaltes bevisanke afvises, jf. retsplejelovens § 920, stk. 2.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om landsretten med rette har afvist Ts anke. Afvisningen er sket i medfør af retsplejelovens § 920, stk. 2. Efter denne bestemmelse kan retten i et tilfælde, hvor en dom er anket af tiltalte, og hvor anken omfatter bevisbedømmelsen, ved kendelse afvise tiltaltes anke, hvis tiltalte udebliver uden oplyst lovligt forfald, og retten finder, at sagen ikke med nytte kan behandles, uden at tiltalte er til stede.

Landsretten lagde ved afgørelsen til grund, at T var lovligt indkaldt til hovedforhandlingen i landsretten den 13. november 2017, og at T var udeblevet uden at have oplyst en gyldig grund.

T har bestridt, at han var lovligt indkaldt til hovedforhandlingen, og har i den forbindelse anmodet om, at der indhentes historiske masteoplysninger fra hans teleselskab om tre telefoner tilhørende ham.

Det fremgår af sagens oplysninger, at forkyndelse skete efter retsplejelovens § 155, stk. 1, nr. 6, jf. § 156 a. Ifølge § 155, stk. 1, nr. 6, sker forkyndelse ved, at den meddelelse, der skal forkyndes med eventuelle bilag, telefonisk gives den pågældende, der forinden eller efterfølgende får tilsendt og overdraget dokumentet og efterfølgende får tilsendt en bekræftelse på forkyndelsen. Ifølge § 156 a anses en meddelelse for at være forkyndt, hvis personen vedkender sig at være den person, der skal ske forkyndelse for, og personen må antages at have forstået telefonsamtalen.

Landsretten har oplyst, at forkyndelse skete ved en sektionsleder i landsretten, som husker samtalen med T på hans telefonnummer 111. Sektionslederen har endvidere oplyst, at T under telefonsamtalen bekræftede sin identitet og bekræftede, at han havde modtaget indkaldelsen til hovedforhandlingen, der var sendt til hans e-boks.

Højesteret finder herefter, at det må lægges til grund, at der er sket lovlig forkyndelse for T af indkaldelsen til hovedforhandlingen efter retsplejelovens regler om telefonforkyndelse. Ts oplysninger om, at han på tidspunktet for forkyndelsen befandt sig på Bornholm, hvor han ikke havde medbragt telefonen med det anførte telefonnummer, er ikke nærmere underbygget og kan ikke føre til en anden vurdering, ligesom oplysningerne ikke giver grundlag for at imødekomme Ts anmodning om, at der indhentes historiske masteoplysninger om hans telefoner.

Højesteret tiltræder endvidere, at Ts bevisanke ikke med nytte kunne fremmes uden hans tilstedeværelse. Da T endvidere kun havde nedlagt påstand om frifindelse og ikke om formildelse, stadfæster Højesteret landsrettens kendelse om afvisning af Ts anke i medfør af retsplejelovens § 920, stk. 2.

Thi bestemmes:

Ts anmodning om, at der indhentes historiske masteoplysninger, imødekommes ikke.

Landsrettens kendelse stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.